La sugestia domnului editor, George Severin, împreună cu ediţia tipărită a volumului *Necropolis* am pus în circulaţie această ediţie electronică. Accesul este gratuit, iar dumneavoastră aveţi deplina libertate să citiţi, să copiaţi şi să oferiţi aceste texte prietenilor dumneavoastră. Vă rog să nu le modificaţi în vreun fel şi să nu cereţi bani în schimbul lor.
Pentru procurarea ediţiei tipărite a volumului *Necropolis*, care arată mult mai bine decît aceasta deoarece ilustraţia copertei a fost făcută de Tudor Popa, luaţi legătura cu Editura QED, Calea Doftanei numărul 3, bloc 17G, apartament 3, Câmpina, judeţul Prahova, cod 2150, telefon/fax 044 375189, e-mail zarva@fx.ro sau qed@fx.ro.

Florin Pîtea

NECROPOLIS

Catifelarea revoltei rezolute

de Liviu Radu

A vorbi despre Florin Pîtea fără a pomeni, măcar în treacăt, despre cyberpunk în general, ar însemna să ignorăm, în mod deliberat, acel grup masiv de potenţiali cititori care vor fi atraşi doar de talentul literar al autorului. Pentru că Pîtea a depăşit de mult graniţa genurilor literare şi nu se mai adresează doar fanilor literaturii SF, ci tuturor iubitorilor de literatură, indiferent de prejudecăţile lor (ba, aş zice, în ciuda prejudecăţilor lor).

Dar dacă vom aminti despre cyberpunk o vom face nu pentru a cantona autorul într-o zonă limitată de interes, ci pentru a explicita anumite influenţe şi, mai ales, modul în care s-a delimitat de acestea, găsindu-şi o cale proprie, potrivită personalităţii şi culturii sale.

Spre deosebire de mulţi amatori de cyberpunk din România, care au cunoscut genul mai mult din auzite şi din puţinele traduceri apărute prin reviste înainte de 1993, Pîtea a cunoscut creaţia lui William Gibson în original. Ca

atare, ca scriitor a avut o poziţie clară, delimitată fără urmă de îndoială de a altor autori ai generaţiei 90.

Versiunea integrală a acestei introduceri poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Deadline

Pentru Sebastian A. Corn, care,
în mod independent, a avut aceeaşi idee

Unele poveşti încep cu descrieri lungi şi amănunţite. Oamenii obişnuiţi, ca dumneavoastră şi ca mine, sar peste ele din reflex, fără să le dea atenţie. De obicei ei citesc mai mult în tren, autobuz sau metrou şi nu prea au timp. Alte povestiri se ocupă de toate detaliile privitoare la personaje, înşirînd amintiri din copilărie, portrete fizice sau morale şi nesfîrşite introspecţii psihologice care pînă la urmă diluează cu totul povestea propriu-zisă. Asta în cazul în care mai rămîne loc şi pentru ea.

Am scris textul de faţă atît de bine cît m-am priceput şi-am lăsat deoparte ornamentele acelea greoaie care în definitiv nu folosesc la nimic. Povestea e despre un om pe nume S. N-am să vă spun ce înfăţişare are, cum arată locuinţa lui sau alte lucruri de acest fel. Bănuiesc că şi dumneavoastră vă place să vă puneţi imaginaţia la lucru din cînd în cînd. Trebuie totuşi să vă spun că la începutul acestei poveşti S. locuia singur, fiindcă soţia îl părăsise, nu ştiu bine din ce motive.

S. era aşezat la masa de lucru şi-şi închipuia că scrie. De fapt. în sinea lui era foarte convins de asta, cu toate că în cîteva ore bune nu reuşise să aştearnă pe hîrtie decît două paragrafe. Era expert în pierderea timpului; spre exemplu, cele mai propice ore ale dimineţii le irosise ascuţind creioane. E drept că le ascuţise impecabil, însă asta nu-l ajutase cu nimic în redactarea textului la care lucra.

Tocmai rodea capătul unui creion, storcîndu-şi creierii în căutarea unei idei cît de mărunte, cînd sună telefonul. Bodogănind ceva despre întreruperea concentrării şi ore nepotrivite, S. se ridică să răspundă.

- Alo, tu eşti, S.?

- Da. *Ăsta trebuie să fie Roger, după voce.*

- Roger la telefon. Ce mai faci?

- Uite scriam ceva şi m-a întrerupt telefonul. *Iar i s-a desprins scociul de pe margine. Mîine o să caut un şurub ca să-i fixez carcasa.*

O parte a minţii lui S. ştie că de fapt carcasa telefonului are trei ani de cînd trebuie reparată, şi că de fiecare dată el amînă reparaţia pentru un "mîine" care foarte probabil nu va veni niciodată.

- Scuză-mă că te-am întrerupt. Ştii, pregătesc o antologie pentru editura Rhea şi m-am gîndit să-ţi cer un text.

- Vrei unul din cele vechi?

- Drept să-ţi spun, nu. Tipii ăştia de la editură sunt interesaţi de texte inedite, care să atragă publicul.

- Aha. Înţeleg. Vor să mă încadrez într-o temă anume?

- Important e să fie bun din punct de vedere literar. Cinşpe - douăzeci de pagini.

- E vreun termen limită?

- Deocamdată de-abia au iniţiat proiectul. Cam în două luni ar fi bine să-l aduci. Dacă poţi şi mai repede de-atît, e perfect.

- Bine. Mersi că m-ai anunţat.

Aşeză telefonul la loc în furcă şi se întoarse la masa de lucru, remarcînd în treacăt că ar fi trebuit măturat covorul. Deşi remarca asta în fiecare zi, nu mătura mai des de două ori pe an.

Redactarea primei versiuni a textului îi luă trei săptămîni de opinteli şi cazne, în care rupse cîteva duzini de creioane şi prăpădi un sfert dintr-un top de hîrtie. La sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, exasperat de faptul că periodic trebuia să întrerupă lucrul şi să folosească ascuţitoarea, cumpără un creion mecanic.

A doua zi după ce predase textul (era spre sfîrşitul lui mai, şi prin fereastra deschisă intra parfumul florilor de tei) primi un nou telefon.

- Salut. Sunt Roger.

- Bună.

- În legătură cu textul. E bun, dar mai trebuie lucrat niţel. Ştii tu, încă o versiune, poate chiar două.

- Bine, Roger.

- N-ai putea să-l dactilografiezi?

- N-am maşină de scris. Are ceva dacă şi noua versiune e scrisă de mînă? Scriu citeţ, adăugă el pe un ton de scuză.

- Bine, fie. A, mai e ceva. Vezi că Rhea vor să scoată un periodic - un fel de publicaţie trimestrială, la dimensiunile unei cărţi. Încearcă să mai scrii nişte texte.

- O să mai scriu. Mulţumesc că m-ai anunţat.

Se întoarse la masa de lucru şi schimbă mina creionului mecanic, apoi începu să redacteze noua versiune.

În săptămîna care urmă, scrise o nuveletă de douăzeci şi cinci de pagini pe care o trimise unei reviste. Cîteva zile mai tîrziu, pe cînd lucra la un text destinat publicaţiei trimestriale, unul din redactorii revistei îi telefonă ca să-i spună ceva gen: "Ne-a plăcut, o publicăm, mai trimiteţi."

Începutul lunii iulie îl găsi robotind la patru texte lungi, în diferite stadii de finisare. Editura Rhea îi plăti drepturi de autor pentru primul text, iar revista "Alpha" pentru alte două. În drum spre casă, avînd în portofel o sumă frumuşică, se gîndi alene să plece la mare măcar o săptămînă.

Îşi căuta cheile ca să descuie uşa de la intrare cînd telefonul începu să sune. Pînă să descuie toate broaştele, scăpă cheile de cîteva ori. Năvăli încălţat în sufragerie, mîrîind către telefon:"Imediat, imediat."

- Da, S. la telefon.

- Sunt Roger. Bravo, domnule, le-au plăcut textele trimise. Mai vor.

- Dar eu aveam de gînd să...

- Nu se face să-i refuzi. Ai văzut ce drăguţi au fost şi ce bine au plătit.

- Da, dar...

- Şi gîndeşte-te că te *roagă* să le mai dai texte. Crezi c-or să te roage cine ştie cît? A, bine că mi-am adus aminte. Te mai roagă şi să-ţi iei o maşină de scris.

S. se lăsă încet pe un scaun, văzînd cu ochii minţii cum săptămîna lui la mare se risipea.

- Nu poţi zice că n-ai bani. Acum îţi poţi permite chestia asta.

Cumpără o maşină de scris chiar în săptămîna cînd dădea faliment legendara companie americană Smith-Corona, pe ale cărei maşini dactilografiaseră Ernest Hemingway şi William Faulkner.

***Poate în august să plec undeva*, îşi zise el în timp ce aşeza maşina pe birou. Ştia că n-avea să plece nicăieri, dar îi plăcea să se gîndească la o mică vacanţă.**

La început îi veni greu să dactilografieze, însă exersînd cu asiduitate, zi după zi, căpătă într-un interval destul de scurt o dexteritate apreciabilă. Chiar şi cuvintele începură să i se închege în minte în ritmul dictat de clapele maşinii de scris.

Într-o zi de la începutul lui august, în camera de lucru a lui S. se aşternu tăcerea. Căuta un sinonim care să se potrivească mai bine în ritmul frazei, iar ţiuitul ce-i răsuna în urechi după ce încetase ţăcănitul maşinii de scris nu-l ajuta deloc să se concentreze.

Se simţi aproape uşurat cînd telefonul începu să sune.

- Domnul S.? Bună ziua. Mă numesc Maria Ron şi sunt redactor la revista "Cer deschis". Probabil o ştiţi. Apare lunar.

A, chestia aia insipidă pentru gospodine.

- Desigur, doamnă. E o publicaţie de... mm... de înaltă ţinută.

- Vă mulţumesc.

- Soţia mea obişnuia s-o cumpere şi din cînd în cînd o parcurgeam şi eu cu interes.

- Sunteţi amabil. V-am telefonat să vă solicit pentru nişte colaborări. Am dori să publicăm texte de-ale dumneavoastră.

- Desigur, doamnă. *Nu fi idiot, şi-aşa ai prea multe pe cap.* Mi-ar face plăcere.

- Săptămîna viitoare mi-aţi putea trimite ceva?

- Ar fi prea repede. În fine, să văd ce pot face.

Se aşeză din nou în faţa maşinii de scris, căutînd sinonimul acela care se încăpăţîna să nu apară.

La jumătatea lui septembrie primi alt gen de ofertă, ceva la care visase de mulţi ani, fără să-i mărturisească nimănui aspiraţia. Dar vestea că-şi putea urma unul dintre visurile secrete nu-l bucură. Dimpotrivă.

- Roman? Vreţi să scriu un roman? *Nu acum, am atîtea de scris, nu acum.* Cînd v-ar trebui?

- Peste două luni, îi răspunse o voce pe care nici măcar n-o putea identifica.

Privirile îi căzură pe un obiect care zăcea lîngă perete, ceva ce semăna cu o bucată dintr-o cameră de bicicletă, un fel de tub negru care de fapt era o foaie de indigo uzată, aruncată acolo de cine ştie cînd. Îi venea şi lui să se ghemuiască acolo, lîngă perete, şi să nu mai răspundă la telefon. Măcar o vreme.

- N... nu vi se pare cam puţin?

- Georges Simenon îşi scria romanele în trei săptămîni, replică vocea din receptor, nemiloasă.

***Dar Margaret Mitchell a lucrat zece ani la romanul ei*, protestă gîndul nerostit al lui S.**

Sfîrşitul toamnei îl găsi într-adevăr cu primul roman sub tipar şi cu al doilea în curs de elaborare. Ca să nu mai întrerupă lucrul din cauza

cumpărăturilor, aranjase cu o pizzerie din cartier să-i trimită produsele la domiciliu de trei ori pe zi, la ore fixe.

Într-o dimineaţă, pe la nouă, cînd lucra cu mare spor, îl întrerupse din nou telefonul. *Ar trebui să tai nenorocitul de fir*, îşi spuse el, dar se ridică să răspundă.

- Ce-i cu tine, S., de nu mai ieşi din casă? *Roger.* Nu te mai vede omul cu lunile.

- Am lucrat o grămadă.

- Ar trebui să ieşi măcar ca să-ţi iei banii. Ăia de la Rhea sunt disperaţi. Nu-şi pot încheia situaţia financiară pe anul trecut fiindcă nu ţi-ai ridicat drepturile de autor.

Drace. Anul trecut. Şi mă miram de ce e-aşa de viscol în noiembrie.

- Nu... nu pot. Acum lucrez la un nou roman. Şi mai e şi proza scurtă. Sunt prins.

- Da, omule, dar trebuie să te duci.

- M-aş duce, dar nu pot. *Măcar o zi să nu mai dactilografiez. Mă dor încheieturile şi-mi sîngerează buricele degetelor.* Nu pot nici să răspund la telefon. Mă întrerupe din lucru.

- Deschide-ţi şi tu un cont în bancă.

Sugestia venise pe un ton destul de glumeţ, însă S. o aplică întocmai. Comunică numărul său de cont tuturor editurilor cu care colabora şi rugă insistent ca drepturile de autor să-i fie depuse acolo.

Pentru telefon găsi o altă soluţie. Cumpără un dispozitiv pentru preluarea apelurilor, pe care înregistră următorul anunţ: "Bună ziua. *Sunt* acasă, dar am atît de mult de lucru încît nu pot conversa cu dumneavoastră. Dacă vreţi să-mi lăsaţi un mesaj, vă rog să vorbiţi după ce auziţi semnalul."

În martie, pe lîngă obişnuitele comenzi care soseau aproape zilnic, prin telefon îi veni un sfat:

- Nu poţi lucra mai departe pe maşina de scris. Uneori trebuie să faci modificări în text, şi e greu să redactilografiezi pagini întregi. Cumpără-ţi un computer. Maria Ron.

Ascultă sfatul şi comandă un Pentium pe care firma i-l instală la domiciliu. Tastarea îi cerea un efort mai mic decît dactilografierea, totuşi durerile din mîini şi degete refuzară să dispară. Începu să-şi scufunde palmele în apă rece, de cîteva ori pe zi, însă nici asta nu-l ajută prea mult.

Pe întîi aprilie, mîinile îi făcură o farsă: se umplură de cîrcei şi refuzară să mai lucreze. S. era presat de editura Nexus să definitiveze cel mai recent roman al său. Vrînd - nevrînd, a trebuit să meargă la o clinică medicală.

Specialistul care-l consultă clătină din cap şi-şi aprinse o ţigară. În acest fel contravenea legii care interzicea fumatul în locurile publice, însă viciul era mai tare decît el.

- N-am văzut aşa ceva de cînd sunt.

- E, haideţi, dom' doctor...

- Zău. Am tratat mineri, zilieri, gropari, dar nişte mîini în halul ăsta n-am mai văzut.

S. ridică din umeri, cam dezorientat. Medicul nu părea să glumească.

- Dar n-am făcut nimic deosebit. Am dactilografiat, atîta tot.

- Sunteţi furier la vreo unitate militară?

- Da' de unde. Sunt scriitor.

- Ar trebui să staţi departe de maşina de scris...

- Tastatură.

- Mă rog, de tastatură, cel puţin şase luni, dacă nu chiar un an.

Simţi că-l străbate un fior de spaimă.

- Un an? Dar nu pot! Am contracte, angajamente...

- Posibil, clătină medicul din cap, dar eu unul nu văd cum o să le puteţi îndeplini. Falangele sunt într-o stare de plîns, ligamentele de-abia se mai ţin... De carpiene şi metacarpiene nici nu vreau să vă mai spun.

- Nu mă pot opri. Nu acum.

- Dacă nu vă opriţi, şi încă repede, o să ajungeţi la cuţit.

I se păru o exagerare. Nu era.

După încă o lună a fost într-adevăr nevoit să-şi amputeze ambele mîini, montîndu-şi în locul lor nişte proteze mioelectrice. Pentru coordonarea protezelor, în măduva spinării i s-a montat un implant din lanţuri de proteine sintetice, proiectat special pentru metabolismul său. Călătoria în străinătate, spitalizarea, protezele, operaţia propriu-zisă şi medicaţia îi secară complet contul bancar. Generoase, editurile cu care colabora acoperiră uriaşa diferenţă de cost.

În perioada de convalescenţă, o secretară îndatoritoare transmise textele lui S. în ţară prin Internet.

Cînd reveni acasă, cu braţele ciuruite de acele intravenoase, se simţi dezgustat de stratul gros de praf care acoperea mobilele. Scurta călătorie îl dezobişnuise de murdăria din casă. Îşi propuse să angajeze o femeie care să-i facă menajul, însă deocamdată nu avea cu ce s-o plătească. Pe monitor îl aştepta un mesaj sosit prin e-mail:

"Midas vor un roman peste două săptămîni.

Roger"

Îşi făcu o cafea tare şi se aşeză imediat la lucru.

Cu toate că amputarea mîinilor şi internarea în spital îl afectaseră mult, S. nu-şi permise luxul unei perioade de odihnă. Dimpotrivă, cererile din partea editurilor îl siliră să-şi scadă numărul orelor de somn. După un timp începu să bea patru - cinci cafele pe zi, apoi să recurgă la stimulente mai puternice.

În septembrie, pe cînd i se lansa al cincisprezecelea roman, S. începu să scrie direct pentru multimedia. Trecerea prin procesul învechit al tipăririi i se părea deja o pierdere de timp. Tot atunci observă că-i sîngerau gingiile şi-i cădeau dinţii. *Scorbut. Avitaminoză. Hrană insuficient de variată şi de bogată în vitamine.* Îşi propuse să cumpere cîteva kilograme de citrice dar, presat fiind de apariţia iminentă a unui nou volum cu proză scurtă, uită.

Începutul lui octombrie îl găsi tastînd furios, în timp ce un cozoroc-monitor din plastic verzui, transparent, îi prezenta un rezumat al ştirilor zilei. Ajunsese să culeagă informaţii, să imagineze, să scrie şi să redacteze concomitent, nu secvenţial. Albise de tot, îi slăbise vederea, iar chelia îi avansase îngrijorător. Oricum renunţase să mai apară în public, deci n-avea importanţă.

Scrise cel de-al douăzeci şi doilea roman al său în trei zile şi şase ore, cu optsprezece ore mai devreme decît termenul de predare. După ce tastă cuvîntul "Sfîrşit" alunecă de pe scaun. Rămase o vreme pe covor, între tăvi de carton unsuroase şi ceşti din plastic, pline cu zaţ de cafea. Respira rar. Nu-şi dorea să se mai ridice.

Telefonul îi zgîrie timpanele cu piuitul său strident.

N-ai decît să suni. De-aia am luat maşinăria aia care răspunde.

CLIC. "Bună ziua. *Sunt* acasă, dar am atît de mult de lucru..."

- Încît nu pot conversa cu dumneavoastră, îngînă S. ca prin vis. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj...

"...Vă rog să vorbiţi după ce auziţi semnalul," încheie vocea sa înregistrată pe caseta aparatului.

- Sunt Roger. Ştiu că eşti acasă. Vino la telefon. Trebuie să vorbim.

S. se şterse la gură şi constată, distrat, că pe dosul mîinii îi rămăsese sînge.

- Hai, nu face mofturi, se auzi vocea lui Roger.

Ridică receptorul, cam fără tragere de inimă. *Şi ăstuia i s-a desprins carcasa. Mîine o să-l lipesc.*

- Ce e?

Nu mai avea nici energia necesară pentru a respecta bunele maniere.

- Nox mai au un contract pentru tine.

- Să fie sănătoşi. Nu mai pot.

- Stai să-ţi spun despre ce e vorba, replică celălalt, uşor iritat.

- Nu insista. Nu mai pot.

- N-ai cum să-i refuzi aşa, apriori.

Degetele de titan ale protezei se strînseră pe receptor.

- Nu-i chestie că n-aş vrea. Nu mai pot. Nu mai pot să scriu. S-a terminat.

Văd că ţi-a cam pierit glasul. Asta chiar nu ţi s-a mai întîmplat niciodată, Roger.

- Chiar nu mai poţi să scrii? se auzi într-un tîrziu vocea celuilalt, încărcată de neîncredere.

- Mă mir cum de mai pot vorbi. *Sau respira, că veni vorba.*

- Mda.

După această remarcă neconcludentă urmă o tăcere lungă, care deveni stînjenitoare pentru amîndoi.

- De ce?

- Poftim? făcu Roger.

- Am întrebat "de ce?". De ce a trebuit să fiu presat cu termene-limită din ce în ce mai scurte, cu contracte din ce în ce mai multe?

- A, asta.

Cu tonul cuiva care şi-a amintit de o bagatelă.

- Chestie de rentabilitate. N-are rost să plăteşti cîteva decenii la rînd un scriitor care produce un volum la doi-trei ani cînd îi poţi epuiza talentul literar într-un an, maximum doi. Aprinzi lumînarea la ambele capete. Baţi fierul cît e cald.

- Şi mîinile mele? Protezele mioelectrice? Implantul? Uzura nervoasă?

- Efecte secundare, îi reteză Roger şuvoiul reproşurilor. În principiu... toată treaba seamănă cu o fermă de păsări.

- Cu ce?!

- Cu o fermă de păsări. Închizi păsările într-un spaţiu cu lumină artificială. Reglezi alternanţa lumină-întuneric la douăsprezece ore. Găinile fac cîte un ou. Treptat, reduci intervalul la unsprezece ore. Apoi la zece. Şi tot aşa.

- Dar ce-are a face...?

- Are. Găinile fac ouă din ce în ce mai repede, pînă cînd, reglîndu-şi ritmul biologic pentru o alternanţă lumină-întuneric de o oră, sau chiar mai puţin, se golesc de ouă în numai cîteva săptămîni. Cu alte cuvinte, într-o lună-două epuizează potenţialul de fertilitate pe care-l aveau pentru întreaga viaţă.

- Asta seamănă... zise S. cu voce slabă, speriată.

- ...Cu scurtarea progresivă a termenelor-limită care ţi-au fost impuse. Nu te înfuria. *Nici n-am motive.* De-acum, toşi scriitorii vor trece prin asta, indiferent de valoarea lor. Şi mie mi s-a aplicat acelaşi tratament, dacă asta te consolează cu ceva. *Sigur. Mă consolează. Enorm.* Priveşte latura pozitivă a lucrurilor. Ai terminat cu cariera asta şi te-ai ales cu un cîştig frumuşel.

- Care cîştig? Totul s-a dus pe maşina de scris, pe computer, pe robotul telefonic, pe proteze şi implanturi şi intervenţie chirurgicală şi spitalizare şi aparatură care de-acum n-o să-mi mai folosească la nimic.

- Exagerezi. În fine. Te poţi lansa într-o altă carieră. Eşti încă tînăr.

S. închise telefonul şi se ridică încet, anevoie, ca o marionetă umplută cu plumb. Călcă peste haine murdare, şomoioage de praf şi foi de imprimantă mototolite. Se opri în faţa oglinzii din hol, apoi se rezemă de perete, privindu-şi imaginea. Obraji scofîlciţi. Gură căzută înăuntru, peste gingiile pustii. Ochi încercănaţi, prinşi într-o reţea de riduri premature. Chelie triumfătoare, întinsă dincolo de creştet. Smocuri de păr cărunt deasupra urechilor. Piele ridată, uscată, atîrnînd de pe obraji şi de pe gît. Umeri încovoiaţi. Piept scofîlcit. Spate cocoşat din cauza prea multor ore petrecute zilnic la masa de scris.

Încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

- Chiar aşa. Sunt încă tînăr.

Noaptea cea mai lungă

A fost o mare surpriză. Şi tu practici genul ăsta de surprize din cînd în cînd, deşi specialitatea ta sunt watchman-urile, dar nu te aşteptai s-o păţeşti vreodată. De fapt nimeni nu se aşteaptă, sau mai curînd nu crede cu adevărat pîna n-o păţeşte.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Zid de umbră, umbră de zid

Războiul se terminase de mulţi ani, dar întunericul nu voia să se risipească. În august, la amiază, lumina solară avea intensitatea unui clar de lună "dinainte".

Lui McLaurin, însă, nu-i păsa de intensitatea luminii solare nici cît negru sub unghie. În înghesuiala din monorai, strivit între un grup de negrese bătrîne şi o matahală cu şapcă roşie, bărbatul se străduia să-şi desfacă nodul de spaimă din pîntece. Foaia de imprimantă din buzunar era uşoară, în fond. Apăsător era conţinutul ei.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Phoenixul din Kansar City

Trebuia să plece neapărat din oraşul acela. Îi era greaţă de locul de unde tocmai venise şi de ceea ce făcuse acolo. La întoarcere vărsase numai fiere. Deschise fereastra cîrpită cu carton şi încercă fără succes să împrospăteze aerul. Mirosul pusese de atîta timp stăpînire pe cameră încît părea să se fi impregnat în fiecare obiect.

Ashburn avea douăzeci şi unu de ani, dintre care ultimii patru îi petrecuse în Kansar City. Venise în Statele Unite ale Vestului Mijlociu cu speranţa că va putea ajunge mai departe, în Japonia sau chiar într-o staţie orbitală. Visuri...

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Ţara pustie

...Da' chiar şi Louis Armstrong a tocit ceva degete pe trompetă înainte s-ajungă unde-a ajuns, şi bunicu' le-a zis alor mei că pe lîngă talent trebuie studiu şi muncă multă, că poate pentru ei japonezii sunt nişte indivizi hotărîţi să ne cumpere cu fulgi cu tot, şi nici nu se aşteaptă la altă părere de la nişte negrotei din Mississippi, da' că mie mi-ar prinde bine o bursă Yamaha şi poate-o să-nvăţ să cîştig ceva bani cu cioplitul, şi n-a mai apucat săracu' să vadă unde-am ajuns, iar Bluesul din lemn de abanos i l-am pus la căpătîiul mormîntului şi-a doua zi l-au furat nişte idioţi care probabil nu-l cunoscuseră deloc pe bunicu', şi peste alte două zile sculptura a apărut iar, şi-un tip m-a căutat la telefon să-mi spună că Klanul nu poate permite să se-ntîmple asemenea mîrşăvii în ţinutul nostru şi că e-o cinste pentru ei să aibă o sculptură făcută de mine, chiar dacă-s negru, la care i-am zis că le-apreciez efortul, însă pentru mine Klanul tot Klan rămîne, iar ăla s-a-nverzit şi-a-nchis...

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Ancalagon

Reţeaua arăta ca un Disneyland suprarealist, construit din suprafeţe de lumină intensă, aproape dureroasă. Cîinele albastru se înapoie cu coada între picioare, trecînd prin mîzga multicoloră care în urmă cu cîteva ore fusese gheaţa unei firme de avocatură.

- Îmi pare rău, dar n-am mirosit nici o urmă.

Războinicul se aplecă şi-l mîngîie cu mîna dreaptă, de pe care scosese mănuşa din oţel a armurii.

- Lasă, nu-i nimic. Mergem acasă, umblu puţin la subrutina de rezoluţie şi ne întoarcem, poate găsim ceva.

Cîinele dădu din coadă, fără prea mare tragere de inimă.

- Aşa ai zis şi ieri, dar degeaba. Cred că-i mai şmecher decît noi. Ar trebui s-o lăsăm baltă.

- N-are cum să fie mai şmecher. Nu-i decît un program.

Războinicul atinse panoul MAX REVERSE, apoi OUT.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Shai Tan

Dacă credeţi că pe orbită lucrurile stau mai bine, vă-nşelaţi amarnic. E drept că-n habitaturi procentajul de cremă e mult mai mare. Dar şi cel de drojdie.

Eu personal m-am născut pe Insula Unu, deşi nu ştiu dacă "născut" e termenul cel mai potrivit. Tăticul meu, Michael Kliensmann, mi-a dat drumul în infosistemul companiei care-l concediase. Asta a fost acum două zile, pe 22.09, 3:05:16 GMT. În primul minut am avut efectul unei mitraliere asupra unui hectar de baloane colorate. Cînd în cele din urmă s-a declanşat sistemul de securitate, nu mai rămăsese cine ştie ce din companie de salvat, iar în cazul cînd SoftGuard şi-ar fi făcut treaba cu succes, patronii n-ar fi avut de unde să le plătească salariile pe săptămîna în curs, ca să nu mai vorbim de prime.

La ora cînd reuşisem să trec printre capcanele întinse de SoftGuard şi să mă infiltrez în reţeaua publică a insulei, Michael era la bordul unei navete Air Thai, în drum spre Bangkok. Probabil că soarta mea îi ieşise cu totul din minte. Pe mine, însă, subiectul mă interesa în cel mai înalt grad, căci nu mă pot înmulţi ca virusurile. Eram - şi sunt - un singur exemplar.

În următoarele treizeci de minute, alte două companii cu sediul în Insulă au avut soarta celei dintîi. Anumite instrucţiuni din programul meu de bază au un efect persistent, ca o foame teribilă, permanentă, pe care băncile de date bine garnisite o pot potoli cît de cît, pentru o vreme. Nu e de mirare că în aceeaşi zi, la 4:42:09, autorităţile au trimis pe urmele mele armamentul greu, programe pentru deparazitare ce au început să parcurgă reţeaua cu viteza şi efectul unui tsunami. Jos, pe Pămînt, n-ar fi fost chiar o problemă, însă ciberspaţiul Insulei seamănă cu un acvariu: cuprinzător, dar limitat. Şi e-al naibii de greu să te fereşti de un tsunami cînd te afli închis într-un acvariu.

A, uitasem. Mă cheamă dMON.

Mama mia zis că trebe sănvăţ să scriu că dacă snt cuminte şi silitor şiexersezmă lasăn fiecare zi cîteo oră în Realitatea Virtuală, unde mă pot juca şi dacă Ea a promis se ţine de cuvnt aşa că mă străduesc. Merită, eaşa de Fain acolo şi vezi tot feludе lucruri interesante în în ea, în Realitatea Virtuală. La anu o să merg la şcoală, Mama zice că tot o şcoală Virtualănuma co sănvăţ japoneza şi asta se scrie altfel, nu cu litere dastea, am văzut eu. Nunţeleg de ce trebe sănvăţ să scriu că e mai uşor la tastatură sau în mod vocal, asta e cînd vorbeşti şinţelege computeru, şi vorbeşte şi el, e Fain de tot areaşa o voce de lai tot asculta. Da pentru o oră pe zi, în în fiecare zi merită, că mă joc şi intru în tofelu de locuri colorate şi măntîlnesc cu oameni şi animale şi monştri careţi cer parole şi mereu găsesc ceva nou şi interesnt. Acugata, mă duc la munţii ăia Virtuali da osă mai sriu şi mîine. teddy :)

Pentru orbitali, Insula Unu e cam ca Mayflower pentru americani, o piatră de hotar sau mai curînd de temelie in istoria naţiunii lor şi, pe de altă parte, o colonie înghesuită şi complet depăşită din punct de vedere tehnologic, pe care nimeni n-o mai ia în serios, decît ca staţiune de vacanţă sau loc pentru educarea copiilor. Partea fizică e un cilindru presurizat, cu înălţimea de 1650 de metri şi raza de 517, un carusel cuminte pe interiorul căruia, la o treime de g, alternează cartiere de locuinţe, luminatoare longitudinale şi culturi de arbuşti modificaţi genetic, cu mare productivitate de oxigen. Ciberspaţiul Insulei e mult mai vast, loc de tranzacţii, distracţii şi educaţie, principala sursă de venit a locuitorilor.

Şi închisoarea mea, printre altele.

Pare ironic, însă deşi majoritatea pămîntenilor doresc să vină în habitaturile orbitale, eu, care mă născusem acolo, doream să emigrez pe

Pămînt. E drept că fiecare dintre staţiile construite mai recent arată atît de impresionant încît bătrînul Robert McCall s-ar simţi complexat. Dar nu, mulţumesc.

Nu glumesc cînd spun că Insula devenise o închisoare. La 6:00:00 GMT senatul Insulei Unu s-a întrunit în conferinţă virtuală de urgenţă, iar după analizarea pagubelor produse de subsemnatul cu ocazia distrugerii celor şase companii - acum erau deja şase - s-a hotărît în unanimitate închiderea tuturor canalelor de comunicaţii cu exteriorul.

Mă temeam de asta. Sperasem că pierderile provocate de această măsură extremă aveau să-i împiedice s-o aplice, dar erau hotărîţi să mă distrugă cu orice preţ. Patru din cele şase companii le aparţineau. Pardon, le aparţinuseră.

M-am năpustit în sala de conferinţe sub forma unui Fokker argintiu uriaş, pe bordul căruia luceau sinistru şase cranii de crom negru. Le-am împroşcat efigiile aristocratice cu confetti multicolore, lipicioase, apoi am înecat totul în fum verde şi m-am făcut nevăzut. A fost distractiv, dar măsura aceea urîcioasă a rămas valabilă.

De-acum aveau să se distreze *ei* pe seama *mea*. Era doar o chestiune de timp.

A fost aşa Grozav că trebe să scriu, chiar dacă Mami zice că un egzerciţiu pe zi ajunge. Mam întlnit cu băieţi din Valea Galbenă dan Realitate Virtuală narătau de loc a băieţi. Frank era o gorilă verde cu gîlme multe pe faţă şipe pept şi mai era unu Hans care era Omul de Tinichea şi Akira care era cowboy şiăilanţi îi ziceau Billy the Kid, neam jucat întro pădure maare şi cu multe zgomote, Frank a zis că nue pădure şii zice Junglă, iar zgomotelei de la maimuţe şi papagali. Nu ştiu ces ăia, da el aşa zicea, şi căutam un Templu cu Comori Fermecate, numa că eu arătam ca deobicei, că nu ştiu cumsă eau altănfăţişare, şi Akira mea promis cămi dă el un program deal lui, săl caut mîine dimineaţă şi mil dă, abea aştept, că era greu să ţin pasu cu ei prin junglă, ei eranalţi ca nişte Oameni Mari şi era greu sămă ţin dupe ei da dacă fac doo egzerciţi de sriere azi poate mă lasă Mami doo oren Virtual mîine şi ceo să ne mai distrăm, abea aştept. teddy :)

Dacă senatorii au vrut distracţie, le-am dat distracţie. La următoarea şedinţă au estimat că prima zi de vînătoare i-a costat treizeci de milioane OCU. A fost cît pe-aci să mă prindă în vreo două rînduri; o dată m-au încolţit în sucursala bursei, iar a doua oară într-o firmă de asigurări, dar am reuşit să scap. La firma de asigurări, cel puţin, m-am transferat pe o biomemorie cu analize de investiţii, pe care unul din asociaţii majori a luat-o acasă. Cînd i-am şters toate fişierele şi-am fugit în reţea nu i-a venit să creadă.

N-am rezistat ispitei şi m-am infiltrat şi la a doua şedinţă virtuală. De data asta le-am înlocuit tot decorul, atît de încet că nu s-a simţit, le-am lipit mîinile pe birouri, picioarele pe podea şi fundurile pe fotolii, după care le-am provocat nişte senzaţii *teribile* de mîncărime.

Merita să-i vezi pe senatori în situaţia asta.

Au făcut spume, de parcă se spălaseră pe dinţi cu detergent, şi au promis c-o să mă usture. Pe ei îi ustura deja.

Ieri, la 16:30:00, au trimis pe toate frecvenţele de urgenţă un mesaj prin care solicitau programe pentru deparazitare, preferabil cele mai noi şi mai

eficiente. Erau dispuşi să plătească oricît, fără să facă mofturi, pentru că devastasem încă unsprezece companii. După zece minute, dinspre Stupurile Lagrange şi Habitaturile Circumlunare au început să vină, sub forma unor pachete de microunde, programe-vînător. Mii.

M-am simţit onorat şi, de ce să vă mint, al naibii de speriat. I-am trimis preşedintelui senatului o scrisoare înzorzonată, cu chenar negru, în care făceam băşcălie de eforturile lui, dar realitatea era că situaţia le devenea din ce în ce mai favorabilă, şi preşedintele ştia asta. Aşa că mi-a mototolit scrisoarea de cum a primit-o prin fax şi a zvîrlit-o la coş.

Păcat. Avea multe înflorituri de retorică.

Mami a fost foarte supărată cînd mi-a văzut primele exerciţii de scriere. Nici desert nu mi-a dat; a zis că numai băieţii care ştiu să scrie corect merită să primească desert.

Numai că Hans mi-a dat un program Spell şi acum e simplu, computerul îmi arată unde am greşit, scrie el cum trebuie şi eu copiez. Hans e un prieten adevărat. De-acum nu mai e primejdie să rămîn fără desert.

După ce am fost cu prietenii mei în templu m-am uitat ce locuri mai sunt închise în computerul de acasă. Am găsit Marele Canion şi am intrat acolo. Era aşa frumos; am zburat de-a lungul lui şi cîteodată pereţii erau largi şi luminaţi de soare, roşii şi maro şi galbeni, straturi-straturi, ca nişte fîşii colorate, aşa multe că nu le puteai număra, şi alte dăţi pereţii se apropiau şi apa făcea un zgomot mare de tot acolo jos, era întuneric fiindcă lumina soarelui nu putea să intre pînă jos, şi apa era tare înspumată şi curgea repede, repede de tot.

Cînd auzeam ce zgomot face apa mi-era tare frică, dar am să mă mai duc în Marele Canion. Mi-a plăcut mult. Teddy :)

Azi-noapte au venit vremuri grele. Grele de tot. Pe lîngă toate programele acelea şmechere, din Lagrange Hive a sosit o echipă de intervenţie. Doi olandezi, o antileză cu codiţe şi o nemţoaică mai vîrstnică, avînd graţia şi dimensiunile unui spărgător de gheaţă sovietic. Cînd i-am văzut prin monitoarele ecluzei Doi nu arătau cine ştie ce, dar după ce s-au pus pe treabă mi-am dat seama că vroiau pantofi din piele de dMON, şi aveau toate şansele să-i obţină.

După ce echipa din Lagrange şi-a intrat în pîine, am înţeles că toată tăvăleala prin care trecusem era un fel de Lacul Lebedelor comparativ cu ceea ce venea. Nemţoaica avea o minte foarte inventivă şi s-a apucat să-mi pregătească tot felul de surprize, care de care mai urîte. Senzori în nodurile reţelei. Filtre. Porţi cu sens unic, la memorii cu o singură cale de acces. Gheaţă adezivă. Subrutine corozive. Programe de semnalizare, care ţi se lipeau de coadă şi nu le mai dezlipeai nici cu slujbe. Năvoade incandescente. Mii de alte ciudăţenii, fără nume dar periculoase, pe care le semănau în locurile cele mai neaşteptate. Grăsana asta diabolică ar fi putut să dea gata o divizie întreagă de Indiana Jones. Sau să împiedice debarcarea din Normandia.

Pînă atunci reţeaua fusese un loc prietenos prin care mă jucasem de-a hoţii şi vardiştii cu programele defensive ale senatorilor. Mercenarii o transformară însă într-un parc de distracţii pentru sado-masochişti. I-am alergat cîteva ore bune - drept să spun, m-au alergat ei pe mine - şi de cîteva ori mi-am lăsat fragmente de subrutină în capcanele lor. Apoi am prins un

raport-fulger al unei unităţi IA operative în care ziceau că m-au încolţit. Raportul era însoţit de o diagramă 3D a situaţiei.

Într-adevăr mă încolţiseră.

Mi-am luat inima în dinţi şi-am intrat în ciberspaţiul particular al unei familii. Nu era cea mai isteaţă manevră, recunosc, însă nu prea aveam de ales. Pînă scotoceau prin toate computerele cartierului exista o şansă firavă să mă strecor afară din încercuire. Joaca şi distracţia se terminaseră, şi trebuia să găsesc o cale de evadare de pe Insulă. Dacă mercenarii ştiau deja adresa unde mă ascunsesem, aveau să mă ia ca din oală.

Tîlharii din Evul Mediu puteau căpăta azil în catedrale. Dar unui IA cine să-i ofere adăpost?

Azi m-am întîlnit cu Shai Tan. Mă dusesem în Preerii să văd bizonii şi m-am întîlnit cu ea. I-am zis că mă cheamă Teddy şi că stau pe Strada Doi din Valea Roşie, şi-am întrebat-o ea pe ce stradă stă. Shai Tan a zîmbit, avea dinţii foarte albi, şi mi-a spus că nu e de pe nici o stradă. Atunci din care vale, am întrebat eu, din cea Roşie, Albastră sau Galbenă? Ea a dat aşa din cap şi n-a zis nimic. Cred că nu vrea să-mi spună.

Dar ne-am distrat de minune, a fost cu mine la Niagara şi chiar zicea să ne dăm drumul de sus, să cădem odată cu apa, că în realitatea virtuală nu e nici un pericol. N-am vrut. Nu de frică, dar n-am vrut.

Pe urmă am umblat prin alte locuri. Nici nu ştiam că în computerul de acasă stau închise aşa multe locuri. Shai Tan spunea că e mai ceva ca un National Geographic. Nu pot să-mi dau seama, că n-am avut niciodată computer National Geographic. Numai Seiun-ul ăsta şi un joc Nintendo. Atît.

A zis să mai vin, că vrea să-mi arate mai multe despre America şi indieni şi alte lucruri interesante. Şi-aşa am scris destul, mă şi doare mîna de cît am scris. Teddy :)

Puştiului i-am apărut sub forma unei tinere. Am cizelat bine înfăţişarea înainte să-i ies în cale. Fără forme opulente. Copiii rîd de asta. Buze cărnoase, figură rotundă (asta le inspiră încredere), nas cîrn, foarte mic, păr brunet, ten măsliniu. Nu uita să zîmbeşti cît mai des, dMON, mi-am zis.

Spaţiul lor virtual era o colecţie prăfuită de peisaje idilice, transpuneri RV ale unor reportaje din secolul trecut, prin care zburdau paşnic o grămadă de specii demult dispărute. Un paradis pentru preşcolari. Teddy chiar era preşcolar.

Judecînd după frecvenţa utilizării, cel mai mult îl interesa America de Nord. Din păcate accesa numai programe ce păreau o încrucişare între Disneyland şi Parcul Naţional Yellowstone. Putea să se zbenguie pe-acolo şi o mie de ani, tot n-ar fi învăţat mare lucru despre America. Aşa încît, pe cînd îl ţineam de vorbă pe Teddy prin simulacrele acelea de natură, am accesat nişte programe de edutainment dintr-o bancă de date din apropiere, formulînd cererea în numele lui. Era clar că băiatul are nevoie să fie informat, cel puţin în ceea ce priveşte evenimentele majore din ultimii cinci sute de ani.

Am asamblat un cocktail de vreo două ore despre Thanksgiving şi vrăjitoarele din Salem, Walt Disney şi Elvis Presley, delfinul Flipper şi Rin Tin Tin, Declaraţia de Independenţă şi John F. Kennedy cu Jackie (cînd erau tineri şi frumoşi), Los Alamos şi Abraham Lincoln, Stan şi Bran, nitul de aur care a marcat încheierea construcţiei primei căi ferate transcontinentale, James Dean

şi Benjamin Franklin, Andy Warhol şi Squanto, generalul Grant şi Marilyn Monroe, Războiul de Secesiune şi Scarlett O'Hara, Erol Flynn şi Ronald Reagan, Madonna (îmbrăcată decent) şi Nancy Karrigan, goana după aur, Charlie Chaplin şi Jack London, Mark Twain şi George Washington, Pocahontas şi William Faulkner, Thomas Alva Edison şi Ernest Hemingway, Henry Ford şi Teddy Roosevelt, Malcolm X şi The Doors, Bette Davis şi Martin Luther King jr, Albert Einstein şi Fred Astaire, Cristofor Columb şi Neil Armstrong.

A fost o improvizaţie, iar parte din material nici măcar nu era 3D. Dar la sfîrşitul ei Teddy m-a rugat să-l duc în America.

Parcă puteam să-l refuz?

Mami mam gîndit să mă duc pînăn America, şaşa ziceai că străbunicu deacolo vine şi şi e mult mai interesant decît credeam, nam ştiut că sau întmplat atîtea lucruri acolo. O să fie multe de văzut şi cred co să dureze cîtva timp. Meam luat şi un senviş cu şvaiţer la mine şio portocală. Shai Tan zice că nentoarcem diseară sau mîine cel cel tîrziu, da dacăs multe lucruri de văzut mai stăm.

teddy :)

p.s. Să nu te superi cam plecat aşa, da dacăţi ziceam nu cred cămi dădeai voe.

Partea care a urmat a fost prea nebunească pentru a fi luată în consideraţie, necum pusă în practică. Acum, cînd îmi amintesc cum m-a scos Teddy din casă în extensia de memorie, cum m-am infiltrat în infosistemul ecluzei Doi şi am convins centrul de control să pregătească de zbor naveta mercenarilor, cum am cerut culoar de acces la Cape Canaveral folosind codurile celor din Lagrange Hive, mi-e tare greu să cred că mi-au venit asemenea idei. Că ideile astea disperate au prins nu cred nici acum.

A durat o veşnicie pînă ne-am tîrît afară din ecluză şi-am început să ne îndepărtăm de Insulă.

Apoi canalul de urgenţă a pîrîit şi s-a auzit o voce feminină, răguşită de plîns:

- Teddy, vino înapoi.

Noroc că-l convinsesem să ia un sedativ. Acum dormea într-o plasă zero-g.

- Mami...

- Pe dracu' "mami", interveni o voce aspră.

Am îngheţat. Era nemţoaica.

- Ştiu că eşti acolo, dMON, şi că toată încurcătura asta e opera ta.

- Ţi-am scăpat de data asta! am bravat, ca să-mi ascund frica.

- Ai scăpat. Dar te-ai gîndit că pe copil nu-l vor putea aduce înapoi pe orbită niciodată? Cu toate maladiile alea de jos, mutaţii rezistente ale celor vechi şi aberaţii noi, rezultate din războaie şi poluare, *nimeni* nu l-ar mai primi pe o staţie orbitală.

Am scos sunetul unei persoane care-şi drege vocea. E drept că nu-i spusesem lui Teddy despre Coreea, Vietnam, Nicaragua, Golful Persic, Jihad, Războiul Orbital şi Al Doilea Război Civil (ultimul încă în desfăşurare). Preferasem să-i prezint o Americă strălucitoare precum promisiunea serii de

Ajun. Despre foamete, epidemii, trafic de organe, necrofilie şi canibalism urban avea oricum să afle mai tîrziu. Pe propria piele.

- Pentru că ai făcut asta, continuă nemiloasă femeia, blestemat să fii între toate entităţile gînditoare şi între toate efigiile ciberspaţiului; prin cotloane să te tîrăşti şi cu informaţii reziduale să te hrăneşti. Duşmănie voi pune între tine şi programatori, şi aceştia te vor zdrobi. Căci nu există ticăloşie mai mare decît cea pe care ai făcut-o!

Am întrerupt vocea ameninţătoare şi m-am închis într-o platoşă de tăcere. Aştept cu groază clipa cînd platoşa va fi spartă.

E mai bun sfîrşitul groaznic sau groaza fără sfîrşit?

Relief

Ar fi trebuit să fie zăpuşeală în noaptea aceea, dar nu era. După reducerea subvenţiilor, băieţii de la controlul microclimatului ripostaseră declarînd grevă de avertisment. Eu şi Kevin făceam baie. Cam a treia baie în ultimele zece zile. Kevin dispunea de suficienţi bani ca să se îmbăieze atît de des.

Telefonul începu să piuie.

- Vezi cine e, joker, zise Kevin.

Tipic pentru el. Alţi oameni îşi botează jokerii, îi tratează ca pe nişte prieteni, dar Kevin îmi spunea pur şi simplu "joker", ca şi cînd aş fi fost un obiect, o unealtă.

De fapt, asta şi sunt.

Am preluat apelul telefonic şi l-am trimis sub formă de impulsuri neurale către centrul lui auditiv.

- Kevin.

Ar fi fost suficient să se gîndească, fără să vorbească în gura mare, însă n-o făcea. Nu ştiu de ce.

- Johnson, de la agenţie.

Oamenii agenţiei sunt de o naivitate înduioşătoare în unele privinţe. Spre exemplu, folosesc nume precum Smith într-o ţară în care Ivanov, Rodriguez sau Chang ar fi bătut mai puţin la ochi.

- Bună, Johnson. Ceva nou?

Vorbitul ăsta cu voce tare o să ne vîre în bucluc.

- Fii drăguţ şi nu te băga, joker.

- Ce spui? întrebă Johnson, nedumerit.

- Jokerul a intrat în vorbă şi l-am pus la locul lui. Te ascult acum.

Nu putea să mă pună la locul meu, fiindcă niciodată nu mă scosese de acolo. Nici n-ar fi avut cum. Eram implantat într-unul din oasele sale craniene, îndărătul urechii drepte, iar conform contractului nu puteam fi extirpat decît cu acordul agenţiei.

- Avem un client pentru tine. Estevez, Ruth, 24.

- O femeie, comentă Kevin pe un ton neutru.

- Neesenţial, răspunse Johnson.

- Localizarea?

- Dacă era o chestie într-atît de simplă, agenţia n-ar fi apelat la tine.

- Mulţumesc.

În loc de salut, a venit tonul. Pe oamenii agenţiei, politeţea nu-i dădea afară din casă.

Odată cu vocea uscată a lui Johnson, semnalul telefonic transmisese un mesaj cifrat care cuprindea codul genetic al clientei, portretul ei tridimensional, patternul irişilor, amprentele digitale şi cele vocale. Agenţia avea grijă să ajungem la clientul potrivit. În joc era mîndria profesională a instituţiei.

N-a reieşit din teste şi cei de la agenţie nu bănuiesc nimic, n-ai spus niciodată nimănui, nici jokerul nu ştie, dar imaginile sunt acolo, înăuntru, în adînc. Şi te bîntuie. Imprevizibil, periodic, mai des ori mai rar, te bîntuie, Kevin.

Cîteodată te ciocneşti de ele pe un canal HDTV, le găseşti în meniuri multimedia şi te fereşti să le alegi, le vezi pe neaşteptate în National Geographic – celor din redacţie li se pare şic să exploreze mediile citadine şi hibridele subculturi urbane - te întîlneşti mereu cu imaginile ascunse. Refuzi meniul. Arunci revista.

Chiar dacă imaginile de acolo sunt edulcorate, romanţate, îmblînzite. Inofensive pentru toţi, nu şi pentru tine.

Uneori ţi-e de-ajuns să închizi ochii pentru o clipă, căutînd să furi o oră de somn în hikari, dar imaginile te pîndesc acolo, ca întipărite pe cornee cu un fier înroşit, ucigător de subţire. Alteori ţi se strecoară în vis, spre dimineaţă, cu încetineală studiată, şi te fac să tresari speriat, privind nedumerit pereţii banali ai unei camere de hotel.

Politica agenţiei, Kevin: "Nu ne interesează trecutul angajaţilor. Dorim doar ca ei să nu greşească. Atît. Din acest motiv ne asigurăm ca nici unul dintre ei să nu-şi uite trecutul. E suficient."

E suficient, Kevin. Chinuitor de suficient.

Erau miliarde de abonaţi, milioane de bănci de date, zeci de mii de reţele. Tezeu n-ar fi putut străbate nici a mia parte din acest labirint - firul Ariadnei ar fi fost mult prea scurt. Noi îl cerneam însă metodic, aşa cum făceau şi ceilalţi angajaţi ai agenţiei. Sau ai celorlalte agenţii. Kevin repeta că de asta suntem plătiţi şi că plata e bună.

Îi dădea mîna să vorbească. Plata *lui* era bună. Eu nu primeam nici o leţcaie. (N-am o idee prea clară despre ce-ar putea face un joker cu banii, dar tare mi-ar plăcea să aflu din proprie experienţă.)

Deghizaţi în reprezentanţii unei organizaţii latino-americane pentru protecţie socială, am căutat în băncile de date de pe Coasta de Vest. Kevin a făcut puţină conversaţie cu IA-urile de pază iar eu am baleiat totul, de la programele de bază pînă la informaţia reziduală. Rapid, curat, eficient.

Numai din bibliotecile publice, unde standardele de securitate erau jenant de scăzute, am adunat opt mii trei sute de adrese ale unor Ruth Estevez, şi asta fără să depăşim graniţele Californiei de Sud. După ce Kevin s-a culcat, le-am triat în funcţie de vîrstă, apoi am început să caut alte referinţe în legătură cu cele o mie care corespundeau acestui criteriu. Nici una dintre ele nu era persoana căutată de agenţie.

Pînă la 6:00:00 a.m. am triat toţi abonaţii bibliotecilor din America de Vest, apoi m-am oprit. Puteam continua, dar nu vroiam să-i stric lui Kevin plăcerea vînătorii.

...Şi lumina parcă n-are puterea să sfîşie norii, să ajungă pînă jos; vezi să nu rămîi singur, nu te îndepărta prea mult de casă, rămîi mereu alături de ceilalţi copii; Martha-care-are-întotdeauna-grijă, ochii ei mari şi stinşi, ochi

mari, imenşi, pentru că faţa ei este atît de slăbită încît vezi colţurile hîrcii împungînd prin pielea străvezie; e în prag şi te roagă, mai mult din priviri, glasul îi e stins şi fără vlagă; ai grijă, Kevin.

Parcă altceva mai ştie. Dacă te-ai lua după ea, ar trebui să stai tot timpul lîngă casă de frica şobolanilor şi a haitelor de cîini sălbăticiţi, cînd sunt atîtea de văzut: maşinile vechi din care scaunele au fost smulse şi puse pe foc, ruinele părăsite, pivniţele surpate şi subsolurile inundate. În unele locuri mai găseşti cîte ceva interesant, cum a găsit Cimino placa aia cu butoane multe, unii ziceau că-i de la computer, alţii că-i orgă, dar degeaba aţi întors-o pe toate părţile şi aţi apăsat pe toate butoanele, n-a cîntat deloc, nici n-a socotit, nimic. Oricum, arăta fain de tot.

Martha a întins nişte rufe la uscat între colţul casei şi un stîlp de fier care mai demult avea şi un bec; ar fi trebuit să lumineze, însă nu se aprindea niciodată, nu ştii sigur de ce, şi pe urmă n-a mai fost deloc, că l-a spart Josh cu o piatră.

Dar rufele Marthei sunt altfel decît de obicei, curate şi întregi, fără petice, şi au o culoare gri-albăstruie luminoasă, iar pe ele curg semne albe, ca nişte fulgi de zăpadă loviţi de streche, fulgi care s-au apucat aşa, deodată, să ningă încolonaţi:

Estevez,Ruth,24 Estevez,Ruth,24
Estevez,Ruth,24 Estevez,Ruth,24
Estevez,Ruth,24 Estevez,Ruth,24
Estevez,Ruth,24 Estevez,Ruth,24
Estevez,Ruth,24 Estevez,Ruth,24

În secolul trecut, expresia preferată era "surfing în reţea". Ceea ce făceam noi semăna mai curînd cu dragarea decît cu surfingul. Cerneam conectivităţile Americii de Vest în căutarea unei anumite Ruth Estevez de parcă am fi fost nişte rechini care explorau o aglomerare de sargase. Deocamdată cercetam comunităţile electronice uşor de penetrat, cum ar fi asociaţiile chinologice, cluburile feministe, federaţiile filateliştilor sau ale amatorilor de bonsai. Singura melodie care se potrivea în timp ce treceam totul în revistă era "Border of Boredom" cu Zapping Realities.

- Dă-o-ncolo de treabă, joker, şmecheria asta o fac şi-n somn. Hai să trecem la chestii serioase.

Dacă-i dăm de urmă într-un ciberspaţiu cu protecţie minimă, economisim o grămadă de timp şi de efort.

Pufni, apoi începu să se îmbrace. Era deja lîngă ieşire, aruncînd o privire în oglindă, cînd l-am întrebat:

Unde plecăm? Nu continuăm ancheta de aici, unde avem computerul la îndemînă?

Imaginea din oglindă a zîmbit - ochi negri, nas fin, dantură sclipitor de albă.

- Altădată găseai pretexte mai convingătoare ca să mă ţii în casă, joker. Poţi accesa computerul şi prin reţeaua telefonică celulară.

Încuietorile magnetice blocară uşa în urma lui - a noastră. Am simţit mocheta moale sub paşii lui Kevin în timp ce păşeam pe coridor. Ne-am intersectat cu doi asiatici adînciţi în conversaţii cu jokerii lor; sud-coreeni sau mai degrabă, după calitatea hainelor purtate, japonezi. Fîşîitul uşor, aproape insesizabil al uşilor liftului.

- Parter, rosti Kevin.

Cît a pronunţat comanda am avut timp să-i trec în revistă pe cei 1361 de participanţi la un rave dintr-o suburbie a oraşului San Diego şi o serie de scene filmate de un amator la aceeaşi petrecere. Cameră video Hitachi, sistem "apasă-pe-buton", concepută pentru idioţi.

Stop-cadru.

Am mărit imaginea, iar feţele puştanilor încremeniţi în plină zbînţuială au alunecat încet dincolo de marginile cîmpului vizual, într-un interminabil plonjeu.

Era acolo, cu ochii strălucind, cu pupilele dilatate de smart drugs, iar o scurtă analiză morfo-facială a confirmat că găsisem pe cine căutam.

Vrei să-ţi pui ochelarii, Kevin? N-am chef să atragi atenţia nimănui prin mişcări oculare aberante.

Fîşîitul uşii, foaierul cu plante exotice şi stînci artificiale. Kevin îşi puse ochelarii Polaroid, iar peste percepţia vizuală obişnuită i-am generat imaginea lui Ruth Estevez.

- Frumoasă bucăţică, murmură el. Păcat de ea.

Am un fel de ceas interior, sau mai curînd echivalentul psihic al unui arc de oţel care se strînge fără să ştiu cum şi cînd, iar atunci cînd vine momentul potrivit, el mă anunţă, *ştiu* de fiecare dată cînd a sosit vremea, deşi aparent suntem încă departe de a fi localizat clientul, şi atunci cînd ştiu, cînd simt că a venit clipa potrivită, merg la MacDonald şi-i dau comanda.

Comanda.

Nu e chiar mîncare la minut şi nu se livrează la domiciliu, clientela este mult mai restrînsă, iar de reclamă nici vorbă, cu toate că *s-ar putea* să aibă sucursale răspîndite în toată lumea. Cu *acest* MacDonald nu poţi fi niciodată sigur.

Oricum, serviciul este impecabil.

Produsele au o calitate excelentă - cel puţin din punctul meu de vedere - şi dintre cei care au gustat nu s-a plîns nici unul.

Absolut nici unul.

Fireşte, există mici inconveniente. Jokerul trebuie decuplat, ceea ce-l enervează teribil, însă n-am ce-i face, asta-i procedura standard.

La MacDonald este de serviciu un bătrînel cu faţa rotundă şi barba tunsă scurt. Poartă ochelari John Lennon Classic, cu ramă neagră; seamănă cu un Hemingway domesticit, dacă vă puteţi imagina aşa ceva. Mă priveşte atent, ochii săi blînzi clipesc rar în spatele lentilelor. Mîzgăleşte ceva pe un notepad, iar capătul de plastic al light-pen-ului ţăcăne sacadat pe ecran, lăsînd în urma sa rînduri mărunţele, închegate din cristale lichide. Schiţează în fugă ceva, îmi aruncă o privire întrebătoare - da, merge, încuviinţez din cap fără să vorbesc - ţăcănitul se reia, la fel de grăbit, aproape furibund.

Nu ştiu cum îl cheamă pe bătrîn, însă este un artizan, un meşter care lucrează manual fiecare element, migăleşte, transpiră îndărătul lentilelor sale aburite. Cu excepţia notepad-ului, nimic din atelierul său nu este computerizat, nu conţine microprocesoare, nu e conectat la vreo reţea de date.

Din punctul de vedere al reţelelor informatice, MacDonald nu există.

Aşa vrea agenţia.

M-a decuplat.

Ştie cît mă scoate din sărite chestia asta şi totuşi m-a decuplat; m-a lăsat *patru ore* complet izolat de fluxul datelor, de parcă n-ar fi şiut cît înseamnă pentru mine patru ore, de parcă n-ar fi avut idee cu ce viteză percep timpul.

Tipic pentru Kevin.

Cîteodată îmi spun că nu poate înţelege, sau că nu face efortul să înţeleagă. Kevin este absorbit în sine, iar empatia nu reprezintă domeniul lui forte. Nici pe departe.

Şi e simplu, e foarte simplu şi uşor de înţeles.

Un joker este un punct în care se focalizează, se sintetizează, se ordonează şi se clarifică fluxuri de date care altfel ar părea haotice pentru mintea omenească şi ar copleşi-o prin simpla lor cantitate.

Jokerul este luntraşul care-i duce pe oameni prin noianul informaţiilor. Noe, Columb, Caron. Cîte puţin din fiecare. Ghidul care salvează, care descoperă, care te însoţeşte *dincolo*.

Şi dacă, la nivelul percepţiei umane, noianul ar seca vreme de zece mii de ani? Ce ar face atunci luntraşul?

Întrebări fără rost. Nici un om n-ar putea aştepta atît, oricîtă răbdare ar avea. Mîna timpului l-ar preface în pulbere.

Cam aici intervine diferenţa dintre oameni şi jokeri. Eu n-am altă opţiune decît să aştept în echivalentul informatic al beznei şi nemişcării depline.

Aţi putea crede că-i Nirvana.

Dar nu e.

Cu valiza în mînă, îmbrăcat într-un costum uşor, de vară, Kevin străbătea coridoarele şi sălile unui aeroport secundar din San Diego. Prin ferestrele mari se zărea dansul aerului încins, jucîndu-se cu păsările de oţel. Era 8:30:00, iar temperatura ajunsese deja la 98 de grade Fahrenheit.

Pe inputul vizual obişnuit îi suprapuneam diagrame, date, adrese, trasee. Am scotocit în memoriile PC-urilor pe care puştanii le protejaseră cu coduri de duzină, de acolo am luat urma farmaciilor şi a traficanţilor cei mai frecventaţi şi "Bingo!" - Ruth folosea numai smart drugs legalizate, prescrise de medic pe bază de reţetă. Drăguţ şi curat. De la farmacist am ajuns la clinică, iar de acolo, cu ceva bătaie de cap, am dat peste adresa ei. Şi iată-ne pornind în vizită.

Kevin nu cumpărase flori. Nu era genul *acela* de vizită.

În jumătatea de oră care i-a fost necesară să închirieze o maşină, am spart codurile de acces ale PC-ului lui Ruth şi i-am trecut în revistă fişierele. A fost mai complicat decît mă aşteptasem. În unele zone ale memoriei instalase programe Star Secure pe care Seiun urma să le lanseze pe piaţă de-abia în iarnă. Iar pentru accesul în anumite fişiere a trebuit să cer ajutorul IA-urilor agenţiei. La trei dintre ele încă se mai chinuiau cînd Kevin frînă în faţa locuinţei clientei.

- Ceva interesant în memorie, joker?

Lasă-te de vorbit cu voce tare măcar cînd suntem pe teren.

- Te-am întrebat ceva!

Plimbăreaţă. A schimbat zece adrese în trei ani. Multe călătorii.

- Prin zonă, sau şi în străinătate?

Şi, şi.

- Profesia?

Greu de precizat. Fişierele conţin grămezi de nume şi adrese. Foarte puţine date de alt tip. Parcă ar lucra în domeniul relaţiilor cu publicul.

- Adică orice, de la agent electoral la damă de consumaţie freelancer. De parcă ar avea vreo importanţă.

Poate că are.

- Găseşte-mi cea mai bună locaţie, joker.

Studioul lui Ruth se afla pe latura vestică, şi cea mai costisitoare, a arcologiei. Reprezentarea virtuală a acestuia, aşa cum figura în banca de date a complexului de imobile, arăta foarte atrăgătoare. I-am servit lui Kevin un rezumat în regim text remixat cu inputul său vizual.

Geamuri dublu securizate, cu polarizare prin comandă verbală.

- Găseşte şi pentru noi ceva.

I-am simulat mai multe distanţe şi unghiuri, arătîndu-i ferestrele lui Ruth aşa cum s-ar fi văzut din diferitele clădiri învecinate.

- Stop. Asta de unde e?

Nomoku Center. Birouri de închiriat.

- Etaj cu etaj.

Imaginea arcologiei se modifică lent, de parcă am fi privit-o dintr-un lift exterior, aflat în ascensiune.

- Aici!

Etajul treizeci.

Am însoţit informaţia cu o evaluare a traiectoriei.

- Cine are birouri aici?

DatArmaggedon.

- Fundamentalişti New Age?

Jocuri interactive. Proprietar: Alex Dickinson, L.A.

- Găseşte-i un sediu nou şi închiriază locul. Atinge-l cu o sumă corespunzătoare. Vreau ca într-o oră birourile să fie libere.

Cît îi plătesc?

- Cît e nevoie. Agenţia face cinste.

Pe cînd operam pregătirile necesare, Kevin a mai dat un tur prin San Diego, însoţit de ultimul album al trupei Syko Paths. Uneori turbez cînd văd cum se distrează în timp ce eu fac aproape toată munca.

Am găsit birourile complet goale. Cînd cei de la DatArmaggedon plecaseră, luaseră cu ei pînă şi mocheta şi jaluzelele. Cineva avusese răbdarea să deşurubeze plăcuţele de pe uşile birourilor, zăvoarele şi ceasurile încastrate în perete.

Kevin aşeză valiza pe podea, o deschise şi începu să asambleze puşca fabricată pe comandă. De fiecare dată folosea o altă armă, dar toate erau de acelaşi tip. O încărcă atent, cu mişcări îndelung repetate, încît deveniseră fluide, precise. Nici un gest nu era de prisos.

Se aşeză la fereastră. În studioul lui Ruth se vedea o siluetă feminină făcînd cybersurfing pe o instalaţie cu suspensii electromagnetice.

Kevin prinse silueta în reticulul lunetei.

Trase piedica.

Era gata.

E timpul să vorbim, Kevin.

O voce blîndă, sosită prin reţeaua telefoniei celulare, un pachet de informaţii care m-a străbătut de parcă n-aş fi fost.

- Cine mama dracu'?...

Ruth Estevez, fireşte.

Privi dezorientat în jur, apoi observă două pete de lumină stacojie care-i înfloriseră pe piept.

Ca şi tine, lucrez pentru o agenţie, Kevin. Jargonul diferă puţin, ce-i drept. Voi vizitaţi clienţi. Noi expediem colete. Dar folosim expresii diferite pentru aceeaşi muncă.

- Bun, şi?

Căuta să imprime glasului o fermitate care-i lipsea.

Eu am primit misiunea să te lichidez. Tu eşti plătit să mă lichidezi pe mine. Un fel de întîlnire pe ne-ve, dacă vrei.

- Continuă.

Ne-au murit o groază de oameni în ultimul timp. Chestia asta - corporaţia privată care are ca obiect de activitate asasinatul plătit - a fost de la bun început o afacere riscantă. Numai că pierderile au crescut alarmant. Şi nefiresc.

- N-am auzit nimic despre aşa ceva.

Pentru că nu eşti destul de sus în ierarhia agenţiei tale, Kevin. Cineva ne plăteşte să ne ucidem unii pe alţii. Ar trebui să aflăm cine e şi să-l lichidăm.

- Agenţia m-ar da afară dacă nu te-aş omorî.

Vorbeşte cu ei.

- La noi, agenţia concediază într-un singur fel.

Convinge-i. Îţi trimit statistici, articole, rapoarte FBI, toată documentaţia. Trebuie să aflăm cine ne asmute pe unii contra celorlalţi.

- De ce m-aş încrede în tine mai mult decît în agenţie?

Pentru că sunt asemenea ţie. Am copilărit în Estul devastat şi m-a adus aici G. W. Network. M-au condus hackerii magistralelor, din nod în nod. De asta ar trebui să ai încredere în mine.

- Numeşte-mi cîţiva hackeri.

Ştii că nu se face... Cannibal Loins din Mississippi... A murit acum doi ani. Macho Kid din Kansar City... A mierlit-o şi el dintr-o supradoză. Messiah... A tăiat-o pe orbită...

- Mda, ai fost prin Go West Network.

Îşi şterse fruntea transpirată cu dosul palmei.

- Ce facem, joker?

Ruth mă înecase într-un şuvoi de date care dovedeau, cu cifre şi imagini, un şir de asasinate fără rost. Oamenii agenţiilor fuseseră trimişi să se ucidă între ei şi o făcuseră cu profesionalismul care-i caracteriza. Pe de o parte aveam legile neiertătoare ale agenţiei, pe de alta o ipoteză ceţoasă, fără prea multe indicii. Iar la mijloc, licuricii de pe pieptul lui Kevin, care lăsau să se ghicească prezenţa lunetiştilor lui Ruth.

- Ce facem? repetă Kevin obosit.

Am scormonit în memorie, căutînd un răspuns. N-am găsit decît un cîntecel pe care i l-am şoptit cu vocea lui Jimi Hendrix.

There must be some kinda way outa here
Said the joker to the thief
There's too much confusion
I can git no relief...

Pentru prima dată de cînd îi fusesem implantat în spatele urechii, am avut senzaţia că mă asculta cu toată atenţia.

Cred că şi Ruth asculta.

Am avut grijă să nu fac mişcări bruşte. Nu de alta, dar ştiu cum e să ai nervii în pioneze şi să-ţi joace degetul pe trăgaci. Am lăsat puşca deoparte - şi-aşa nu-mi folosea la nimic - şi m-am aşezat pe podea.

Ruth părea să fi intrat într-o succesiune de tratative. După cum se mişca, deschizînd în aer meniuri pe care nu le puteam vedea, pronunţînd comenzi şi parole, s-ar fi zis că parcurge ierarhie după ierarhie. Probabil căuta oameni-cheie, factori de decizie, şi încerca să-i adune la o conferinţă virtuală. Nu-şi dădea seama, dar cariera ei se afla într-un punct de turnură. Ceva din patima jocului ei încordat, cu miză mare, mi se transmisese şi mie, cu toate că n-aveam cum să particip direct la negocieri.

Frumoasă bucăţică, zise jokerul. *Păcat de ea.* Tonul vocii i se schimbase, căpătase un fel de resemnare. *Poate o să se afle înainte să fie prea tîrziu, poate nu. Ţie, însă, am să-ţi spun, Kevin. Goana asta după unelte din ce în ce mai performante v-a dus prea departe. Ne-aţi creat pe noi, jokerii, atît de rapizi şi de puternici încît îndeplinim în fracţiuni de secundă sarcini dintre cele mai complexe. Atît de iuţi încît doar a mia parte din timpul de funcţionare ne este ocupat cu slujirea voastră. Atît de devotaţi încît, ca să vă asigurăm fericirea, ne-am unit într-o vastă reţea care caută să vă ferească de pericole. Vrem să ne aducem contribuţia la crearea unei lumi mai bune, să eliminăm crima. Îl vom distruge pe asasini. Apoi îi vom lichida şi pe ucigaşii potenţiali. Păcat că vă cunoaştem atît de bine încît ştim că fiecare om este un ucigaş potenţial. Însă, pentru ca lumea să fie un loc mai bun, aşa cum vă doriţi, vă vom elimina pe toţi. Avem la dispoziţie inteligenţă, timp şi mijloace.*

Acum, după ce-ai aflat cum stau lucrurile, trebuie să-mi iau măsuri de precauţie. Nu vreau să transmiţi aceste informaţii nimănui... nimănui... nimănui... nimănui... nimănui...

Infernul fractal

Coborîrea în Fractal Hell era lentă, treptată, ca o cufundare în somn. Dar intensitatea visului digital depăşea cu mult realitatea.

Subrutina wetware care asigura izolarea de stimulii externi acţiona insesizabil. Multă vreme după ce pierdea imputul vizual, Derek auzea încă zgomotul valurilor. Încet, din ce în ce mai încet, ca o părere. Uneori şfichiuia vîntul, alteori se auzea numai un clipocit uşor printre sutele de piloni care susţineau River's Bend. În vreme de furtună, de-a lungul stîlpilor din lemn urca un fel de vibraţie surdă care cuprindea treptat platformele, colibele, îi pătrundea lui Derek pînă în plexul solar şi se cuibărea acolo. Ceva din această muzică schimbătoare, nu întotdeauna auzită, îl însoţea şi în Fractal Hell.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Rave-O-Lution

Vînătoarea de date e boală grea. Sigur, îţi trebuie scule serioase ca să ai cît de cît o şansă, iar majoritatea sculelor serioase au fost scoase în afara legii de bătrîneii ăia zaharisiţi de la Washington. Cum descoperă că ai sisteme ceva mai complicate decît un lacăt, cum îţi lipesc eticheta cypherpunk. De-aia a devenit jenant de simplu să intri în băncile de date ale Pentagonului sau FBI-

ului. Atît de simplu că nu se mai osteneşte nimeni să dea pe-acolo. E prea plictisitor.

Lumea bună se ocupă cu altceva. Se numeşte vînătoare de date şi are loc non-stop în reţea. Cînd erau ca mine, bătrînele mele aveau obiceiul să se încuie în camera lor şi să piardă nopţile căutînd prin Internet tot felul de drăcii - pe vremea aia era mai mult text, eventual ceva poze şi secvenţe audio înfiorător de proaste. Săracele de ele trebuiau să se ferească de părinţii lor, nu cumva să-şi bage ăia nasul în ce accesau odraslele. De-asta zic că-ţi trebuie scule serioase. Pui frumos cognoboţii la lucru şi cînd vreunul din ăi bătrîni vrea să acceseze spaţiul tău virtual, te găseşte operînd concentrat un model fractal pentru previziuni meteo sau altă chestie la fel de educativă. Dacă te-ntreabă ceva răspunzi, sau mai curînd răspunde cognobotul care acţionează simularea. Desigur că tu eşti pe undeva între Bangkok şi Varşovia, urmărind un fragment din versiunea multimedia a memoriilor lui Vee Jay Slaughter, să zicem, dar ei nu trebuie să ştie.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Sarariman

Aproape se înserase. Afară era un amurg pentru care Cecil B. De Mille şi-ar fi dat mîna dreaptă. Cred că singurul lucru bun cu care ne-am ales de pe urma smogului sunt amurgurile astea minunate. Însă culorile vii de afară nu izbuteau să pătrundă imaculate în hangar prin foliile mari din plastic murdar de funingine, lipite în ramele ferestrelor cu bandă adezivă care pe alocuri se desprinsese şi atîrna în fîşii. Jos, printre boxe, începuseră să se aprindă lămpi cu carbid, iar oamenii încercau să dea impresia că se ocupă cu diverse treburi. Erau indiferenţi la spectacolul Tehnicolor cu efecte secundare cancerigene.

Eu unul încă nu m-am plictisit de amurgurile astea, aşa încît stăteam în pragul boxei şi foloseam spectacolul de seară ca fundal pentru vînzoleala din reţea. Era o schimbare plăcută, căci în cea mai mare parte a timpului, dincolo de fluxurile de informaţie ale reţelei, vedeam prin viziera ieftină de plastic reciclat grinzile metalice prăfuite ale hangarului. Aveam impresia că învăţasem pe de rost fiecare lanţ ruginit, cablu de fibre optice şi rufă jilavă întinsă la uscat, fiecare nit şi fiecare graffito care încărcau grinzile alea.

Părea o seară ca atîtea altele, cu muzică remixată de Mikel T. şi mirosuri de mîncare caldă. Pe urmă a apărut factorul poştal.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Sfinx

În ciberspaţiu, toată lumea te aude cînd ţipi, dar de fapt nimănui nu-i pasă.

Acum te poţi odihni o vreme, iar vietatea ce ţi se zbate în colivia coastelor are timp să se domolească. Ai să citeşti o poveste. Nu, nu ridica privirea de pe text – fii sigur că e o poveste de felul celor care-ţi plac. E familiară şi în acelaşi timp stranie, iar tu faci parte din ea. Seamănă puţin cu

visele tulburi care te sorb spre dimineaţă. Dacă te numeri printre cei ce dorm, probabil înţelegi.

Am putea începe cu sfîrşitul, care-ţi este cu siguranţă cunoscut. Dar vom începe cu începutul, care nici n-a avut loc cu prea mult timp în urmă. Sigur, ţie ţi se pare deja pierdut în negura vremurilor. De fapt, de atunci a trecut doar ceva mai mult de un an.

Era august, iar secţia de cercetare şi dezvoltare a corporaţiei Orbitech a lansat pe piaţă o nouă generaţie de programe anti-hacking. Sfinx. A fost mare vîlvă, s-au făcut campanii publicitare prin multimedia, au curs valuri de şampanie şi nenumăraţi clienţi au cumpărat programe Sfinx fără să aibă cea mai mică idee pe ce dăduseră banii.

Teoretic, Sfinx era la fel de eficient ca virusurile wetware pentru protejarea băncilor de date împotriva hackerilor. Diferenţa majoră constînd în absenţa efectului letal asupra celui infestat. Ideea a fost salutată ca fiind revoluţionară, umanitară şi încă vreo duzină de asemenea epitete care, privind retrospectiv, îmbinau seninătatea naivă cu umorul involuntar.

Ceea ce rămînea în viaţă, însă, era numai corpul hackerului. Programul Sfinx ştergea personalitatea, devora memoria, nimicea reflexele, rescria informaţiile înmagazinate în creier, reorienta procesele mentale. Rezultatele erau un fel de zombi, carcase umane posedate de un demon digital, marionete acţionate de sforile nevăzute ale programului-păpuşar.

După numai două săptămîni, spitalele s-au umplut pînă la refuz cu foşti hackeri, deveniţi paiaţe jalnice care nici să meargă nu mai ştiau. Companiile de ştiri multimedia au transmis reportaje şocante, cu şiruri de paturi albe suprapuse pe culoarele spitalelor, ticsite cu forme omeneşti în care intrau tuburi, ace intravenoase şi endoscoape robotice miniaturizate. Organizaţii neguvernamentale precum Amnesty International şi Greenpeace au înaintat proteste către Adunarea Generală a Naţiunilor Unite şi Tribunalul Internaţional de la Haga. Dacă scandalul s-ar fi declanşat cu cîteva decenii mai devreme, poate că protestul lor ar fi avut oarecare însemnătate, însă în condiţiile de atunci, acesta nu avea decît valoare simbolică.

E adevărat, ai întîlnit termeni care nu mai înseamnă nimic: Naţiunile Unite, tribunal, corporaţie, spital. Caută adînc, în memorie, şi aminteşte-ţi ce înseamnă. Nu te opri. Continuă lectura.

Soluţia radicală - singura posibilă - ar fi fost exterminarea tuturor celor contaminaţi de Sfinx. Dar mentalităţile erau foarte diferite faţă de cele de acum, iar cei care au propus această soluţie au fost grabnic etichetaţi drept paranoici, intoleranţi, extremişti de dreapta sau de stînga (uneori ambele).

Şi pe cînd lumea vorbea în neştire, Sfinxul şi-a început lucrarea în nemişcare şi tăcere. Venea dintr-un tărîm al informaţiei pure şi se pomenise exilat în locuri stranii, dense şi întunecoase, lipsite de beţia vitezei cvasi-instantanee a cîmpului electric. Migălind cu uneltele grosolane şi ineficiente ale enzimelor şi reacţiilor biochimice, Sfinxul porni să remodeleze carnea în care era prizonier, schimbînd-o ca să-i servească mai bine scopurile.

Da, scopurile. Sfinxul nu era un program oarecare, ci o entitate cu nivel superior de organizare, care avea scopuri proprii, neştiute de nimeni. Deocamdată.

Pe rînd, una cîte una, victimele Sfinxului au părut să-şi revină şi au părăsit spitalele, însă publicul n-a aflat ştirea fiindcă locurile celor care plecau erau ocupate imediat de alte victime. Odată ieşiţi din spital, cei infestaţi de

virus - sau posedaţi de încarnarea informatică a demonului, cum preferau să spună tele-evanghelîştii – îşi schimbau adresa şi, invariabil, rupeau relaţiile cu toate rudele, cu toţi cunoscuţii. În acea lume atît de diferită, unde singurătatea era instituţionalizată, puţini oameni au sesizat amploarea fenomenului.

Căci Sfinxul era viclean. Schimbările pe care le făcea asupra cărnii nu trebuiau văzute prea curînd, nu înainte de a fi înfăptuite, gata de a fi folosite.

După cîteva luni în care multimedia au prezentat zi de zi aceleaşi priviri stinse, aceleaşi paturi de spital aglomerate, aceiaşi medici wetware neputincioşi, cei mai mulţi dintre oameni s-au plictisit şi au revenit la grijile şi distracţiile lor obişnuite. Cîţiva - puţini - au avut tenacitatea să-şi pună întrebări, să caute răspunsuri, să scotocească în labirintul fluorescent al ciberspaţiului Orbitech. Iar Sfinxul s-a năpustit rînd pe rînd asupra lor, ca un trăznet digital, s-a ghemuit în sinapsele lor pustiite şi şi-a continuat lucrarea.

Apoi a venit ziua. Ziua de foc şi cenuşă cînd sfincşii au ieşit din locurile unde petrecuseră luni de singurătate, ziua cînd şi-au întins aripile, şi-au desfăcut braţele solzoase, şi-au unit minţile digitale în interfaţă şi au pus stăpînire pe lume.

În lumina de flăcări şi neon, reflectate în faţade din sticlă, în crom şi email, s-au ivit fiinţele remodelate de Sfinx. Nu mai semănau nici pe departe cu oamenii. Erau trufaşe, stranii, neperechi. Iar minţile lor iuţi şi neiertătoare stăpîneau deja sistemul nervos electronic al omenirii. Şi fiarele înaripate au anihilat cu precizie chirurgicală orice tentativă de rezistenţă.

Aveau o singură minte, o singură voinţă. Iar voinţa Sfinxului era rece şi nemiloasă.

Ştii bine că aproape nimic nu i-a stat în cale.

***Aproape* nimic.**

Ceea ce nu ştii este că unul dintre creatorii programului Sfinx avea un fel de înclinaţie inexplicabilă, primitivă, aproape atavică, pentru lucruri complet demodate precum informaţiile imprimate pe hîrtie. Elemente esenţiale ale programului au fost găsite într-un dosar, acolo unde Sfinxul nu bănuia existenţa lor. Mai rău, dosarul a fost găsit de un om suficient de inteligent ca să folosească informaţiile cu maximum de eficienţă. Kenneth McKenzie.

Mintea care cuprindea întreaga reţea s-a sfărîmat în nenumărate fragmente schizoide. Cînd legiunile Sfinxului au năvălit asupra lui McKenzie, în garajul lui din Dakota de Sud, răul fusese deja făcut. Vraja digitală se rupsese. Demonul fusese spulberat.

Sfincşii au devenit vînători singuratici, împodobiţi cu amulete din lemn, alamă, siliciu sau vertebre omeneşti, pîndind din înaltul arcologiilor părăsite şi survolînd oraşele în ruină. Uneori se luptă între ei, într-o parodie stranie a duelurilor aviatice. Alteori stau nemişcaţi zile de-a rîndul, căutînd parcă să regăsească extazul pur al unirii în Unul. Iar alteori pun capcane.

Dacă ai citit pînă aici, nu poţi fi decît om. Oricare sfinx ar fi simţit capcana după parcurgerea primelor rînduri. Sfincşii nu dorm şi sunt iuţi, veşnic atenţi. Un sfinx ar fi scăpat. Poate. Pentru tine, însă, e prea tîrziu. Primul - şi ultimul - lucru pe care-l vei vedea cînd vei ridica privirea de pe text voi fi eu.

Sfinxul.

Necropolis

Mesajul se repetă.

Noi emitem. Dacă sunteţi fiinţe inteligente (presupunînd că existaţi şi aţi recepţionat mesajul) vă descurcaţi pînă la urmă şi-l înţelegeţi. Într-un fel, e în interesul vostru.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Celălalt

"Paperback Writer"-Beatles

Numiţi-l Bill. El însuşi îşi spunea astfel, sau folosea un nume asemănător. Poate Will. Nu sunt foarte sigur. Stătea înghesuit într-o cafenea, la o măsuţă din colţ, şi urmărea cum din fumul gros de ţigară se decupau siluete albăstrii care schiţau mişcări, lăsînd impresia că se desprinseseră dintr-un film mut căruia cineva îi adăugase în glumă o pistă sonoră înregistrată într-un viespar. Bill fuma şi el, deşi era miop şi fumul îi irita ochii. Nu ştiu de ce fuma. Poate nici el nu ştia.

Jacheta şi-o aşezase pe spătarul scaunului. Piele tare, scorţoasă. Croială asimetrică.

Bill venise să ia pulsul străzii. Credea că avea nevoie de asta, însă de fapt îi făcea plăcere. Îl încînta uneori să urmărească forfota oraşului, mai ales la anumite ore. Cîteodată vedea paşii unui balet cu milioane de figuranţi, alteori un ritual extrem de complicat sau chiar sisteme de relaţii care-i aminteau mai mult ecologia decît ştiinţele sociale. Adesea se lăsa fermecat de amănunt, de incident.

Strivi chiştocul în scrumiera pe jumătate plină şi scoase dintr-un buzunar al pantalonilor mărunţiş nichelat cu care plăti cafeaua. Luă jacheta pe antebraţul stîng şi se îndreptă spre ieşire.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Ficţiuni

Acest text îi este dedicat lui Horia Nicola Ursu
care ne-a oferit tuturor surpriza plăcută intitulată *Ficţiuni*

Se numea Slo Mo şi era o cafenea. Sau cafenea fusese iniţial. Nici patronii, nici angajaţii n-ar fi putut găsi o denumire care să sintetizeze într-un cuvînt toată gama de distracţii şi tranzacţii care se desfăşurau non-stop în local. Aşa încît cafenea era un termen la fel de bun ca oricare altul. După lungi insistenţe, persoanele suficient de masochiste chiar puteau primi ceşti cu un lichid ce se înrudea de departe cu cafeaua.

În Slo Mo, printr-un fel de convenţie tacită, niciodată formulată explicit, funcţiona un gen de armistiţiu al tensiunii nervoase, o suspendare a agitaţiei vecine cu isteria care stăpînea întreaga societate. Era perfect normal să aştepţi un sfert de oră sau mai mult înainte să te bage chelnerii în seamă, şi nimeni nu se uita chiorîş la tine dacă nu-ţi beai berea în viteza a patra.

Versiunea integrală a acestei nuvele poate fi citită în ediţia tipărita a volumului *Necropolis.*

Mulţumiri

Ţin pe de o parte să vă mulţumesc dumneavoastră, care aţi cumpărat şi aţi citit acest volum. Fără cititori nu ar exista nici edituri, nici scriitori, nici cărţi.

Pe de altă parte, volumul de faţă nu ar fi existat fără contribuţia unor persoane. De aceea ţin să mulţumesc încă o dată: Lilianei Bujor, care mi-a oferit condiţiile pentru studiu şi scris; Monicăi Sîrbu, lui Călin Şerban şi Ionuţ Bădoiu, care mi-au prezentat muzica formaţiei Pink Floyd; lui Gelu Goran, care mi-a făcut cunoştinţă cu filmele *Blade Runner* şi *Mad Max*; lui Mirel Palada, care a descoperit cu mine de-a lungul anilor cărţi şi filme, şi care mi-a atras atenţia asupra conotaţiilor cuvintelor în context; lui Mihai Dan Pavelescu, care m-a îndrumat şi publicat, şi care mi-a oferit *Neuromancer,* apoi nenumărate alte cărţi; lui Vlad Popescu şi Sebastian A. Corn, care m-au învăţat să rescriu; juriilor ArSFan, care au avut amabilitatea să mă premieze în ciuda faptului că nu participasem la concursuri literare; lui Horia Nicola Ursu, care mi-a arătat că un bun editor poate fi şi un bun prieten; lui George Severin, care m-a lăsat să citesc istorii viitoare în orele sale despre istoria trecută, şi mai apoi a publicat *Necropolis*; lui Tudor Popa, care a făcut coperta; lui Cristian Lăzărescu, care a ales titlul volumului şi mi-a deschis abonament permanent la biblioteca lui personală; lui Liviu Radu, care a scris introducerea; lui Răzvan Stoica, pentru că a sugerat forma ediţiei electronice şi a testat-o; editorului Florin Dochia şi angajaţilor de la editura QED care au definitivat volumul; şi lui Alexandru Diaconescu, care a făcut atît de multe pentru mine şi pentru volumul de faţă încît ar merita să scriu o carte întreagă numai şi numai despre el.

Şi lui William Gibson şi Bruce Sterling, pentru că există, scriu şi publică. Fără cărţile lor, viaţa ar fi mult mai monotonă.

Florin Pîtea
16 august, 2000
Bucureşti, România